

Arrest

nr. 48 962 van 30 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 1 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VAN HECKE, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig van Rahovicë (Zuid-Servië) en u bezit u de Servische nationaliteit.

In 2001 was u gedurende zes maanden lid van het UÇPMB (Bevrijdingsleger van Preshevë, Medvegjë en Bujanoc). U was actief in een eenheid van het UÇPMB in het dorp Bukoc, waar u in de frontlinie een verdedigende taak had. Uw commandant was Shaban Shahini. U hebt af en toe geschoten met een automatisch wapen, maar u heeft hierbij niemand gedood. Begin juni 2001 heeft u uw wapen ingeleverd bij uw commandant. U bent gevlucht uit vrees voor arrestatie door de Servische autoriteiten. Deze zouden volgens u oud-strijders van het UÇPMB viseren na de arrestatie van tien oud-strijders van het UÇPMB in december 2008 in de dorpen Oraovica, Miratovc en Preshevë.

Omdat u vreesde als voormalig UÇMPB-lid eveneens gearresteerd te worden, verliet u Servië op 22 maart 2009 en u kwam aan in België op 27 maart 2009.

U hebt hier nog diezelfde dag asiel aangevraagd.

U bent in het bezit van een Servische identiteitskaart, d.d. 3 juni 2003 en een attest van lidmaatschap van het UÇPMB, d.d. 15 maart 2009.

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Ik stel vast dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelde dat u uw geboortestreek in maart 2009 hebt verlaten omdat u vreest problemen te zullen krijgen met de Servische autoriteiten omwille van uw activiteiten in 2001 voor het UÇPMB in het kader van het gewapende conflict in Zuid-Servië (gehoor CGVS pp. 9, 11, 12).

U haalde echter geen concrete feiten of elementen aan om deze vrees aannemelijk te maken.

U verklaarde in tegendeel dat u sinds het einde van het gewapende conflict in uw regio, d.d. mei 2001, geen enkel probleem hebt gehad met de Servische autoriteiten (gehoor CGVS pp. 7-9, 11).

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat na het gewapende conflict in Zuid-Servië een amnestiewet werd afgekondigd.

U haalde geen feiten of elementen aan waaruit kan blijken dat deze amnestiewet niet op u van toepassing is (gehoor CGVS p. 11).

U stelde immers een louter verdedigende taak te hebben gehad en u hebt uw wapen ingeleverd begin juni 2001 bij uw commandant van het UÇPMB (gehoor CGVS pp. 7, 8, 11).

Voorts is er geen enkele ex-strijder van het UÇPMB louter en alleen omwille van zijn activiteiten voor het UÇPMB vervolgd.

Volgens bovengenoemde wet is de amnestieregeling van toepassing op alle burgers die zich schuldig hebben gemaakt aan criminele handelingen of terrorisme op het territorium van Preshevë, Medvegjë en Bujanoc in de periode van 1 januari 1999 tot 31 mei 2001. De amnestiewet werd binnen zes maanden na de inwerkingtreding volledig geïmplementeerd. Verschillende ex-UÇPMB-leden hebben sindsdien ook een officiële functie gekregen als politieagent in de bijzondere multi-etnische politieteams die in Zuid-Servië actief zijn.

De ex- UÇPMB leden die wel werden vervolgd in de periode na de afkondiging van de amnestie, werden beschuldigd van gemeenrechtelijke feiten. Arrestaties van ex-UÇPMB-strijders de laatste jaren hebben altijd geleid tot gerechtelijke vervolging. In het licht van deze informatie passen deze interventies van de Servische overheid in een heel andere context dan alleen maar een bestraffing van ex-soldaten van het UÇPMB, maar veeleer in een context van onderzoeken tegen personen die worden verdacht van misdaden.

U verwees in uw verklaring ook naar de arrestatie van tien Albanezen en oud-UÇPMB strijders in december 2008 door de Servische autoriteiten (gehoor CGVS pp. 6, 8). De Servische gendarmerie is inderdaad overgegaan tot de arrestatie van tien Albanezen in december 2008 en twee anderen in april 2009. Dit gebeurde echter op verdenking van gemeenrechtelijke feiten, meer bepaald voor respectievelijk moorden, ontvoeringen en verkrachtingen die ze zouden hebben gepleegd in de Gjljan (republiek Kosovo) en voor smokkel en illegale grensoverschrijding.

Uit bovenstaande informatie blijkt dat deze interventies van de Servische autoriteiten kaderen in de bestrijding van de criminaliteit en niet in de context van repressie van vroegere aanhangers van het UÇPMB. Bovendien verklaarde u zelf na uw vertrek uit het UÇPMB in mei 2001 nooit enig concreet probleem met de Servische autoriteiten te hebben gehad (gehoor CGVS pp. 7-9).

Uit bovenstaande blijkt dat uw vrees voor mogelijke vervolging door uw autoriteiten in de toekomst omwille van feiten die plaatsvonden in 2001, enkel berust op louter persoonlijke vermoedens die niet gebaseerd zijn op objectieve gegevens.

Uw identiteitskaart bevestigt uw nationaliteit en herkomst, die niet ter discussie staan. Evenmin werd uw lidmaatschap van het UÇPMB in deze beslissing betwist. Overigens dient aangaande het attest betreffende uw lidmaatschap van het UÇPMB nog vastgesteld te worden dat dit document een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont, daar er uitdrukkelijk in vermeld wordt: "om hem de mogelijkheid te geven in jullie land te blijven en om daar te kunnen werken"."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 mei 2010 een schending aan van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Hij stelt dat de situatie in Zuid-Servië nog steeds problematisch is en verwijst hiertoe naar de informatie van het Commissariaat-generaal "*Subject Related Briefing: Servië-Situatie van Albanezen in de Presevo-vallei*", in het bijzonder naar de stijgende spanning sinds de arrestatie van 10 voormalige UÇPMB-leden op 28 december 2008. Hij brengt ook nog een artikel van 28 december 2008 op de website van "B92" en een artikel van 28 januari 2009 op de website van "Albanian American Civic League" bij.

Verzoeker laat gelden dat uit de voormelde rapporten blijkt dat de Servische overheid zich schuldig maakt aan illegale arrestaties en foltering.

Hij houdt voor dat de commissaris-generaal dan ook onzorgvuldig is geweest om zijn situatie slechts individueel te beoordelen "*zonder dat hij de concrete situatie in de regio van Zuid-Servië onderzoekt*".

Hij vervolgt dat bovenstaande artikels en rapporten aantonen dat de arrestaties door de Servische autoriteiten niet kaderen in de bestrijding van de criminaliteit maar eerder in een politiek beleid van destabilisatie en criminalisering van de Albanezen.

Verzoeker haalt aan dat in de informatie van het Commissariaat-generaal inderdaad staat dat de bedoelde amnestiewet binnen de zes maanden na de inwerkingtreding volledig werd geïmplementeerd, maar stelt dat de commissaris-generaal nalaat melding te maken van wat verder in het rapport vermeld wordt, namelijk dat "*het risico voor de ex-UÇPMB-leden dramatisch (sic) werd verhoogd sinds de arrestatie van Nazmi Hajredini in mei 2008*". Verzoeker stelt dat hierdoor de beslissing onjuist en ongemotiveerd moet worden beschouwd.

Ten slotte laat hij gelden dat er geen sprake is van een binnenlands vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5 §3 van de voormelde wet van 15 december 1980 omdat, aldus verzoeker, de vervolging uitgaat van de Servische overheid en plaatsvindt op het hele grondgebied.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad wijst er op dat artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich louter beperkt tot het aanhalen van een vrees voor vervolging wat op zich echter niet volstaat om te besluiten dat deze vrees reëel is.

Deze vrees dient steeds getoetst te worden aan objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband zijn vrees concreet aannemelijk te maken.

Met een verwijzing naar algemene informatie blijft verzoeker in gebreke. Immers de internetartikels en de delen uit het Cedoca-rapport waarnaar verzoeker verwijst, illustreren louter het wantrouwen van de Albanese bevolking tegenover de Servische autoriteiten; verzoeker toont hiermee geenszins de individualisering van zijn vrees aan, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van zijn asielaanvraag. Een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad deelt dan ook het oordeel van de commissaris-generaal waar deze stelt dat verzoeker geen concrete feiten of elementen aanhaalt die zijn vrees aannemelijk maken, temeer daar verzoeker zelf (zie verhoorverslag van 6 januari 2010, p. 7-9, 12) verklaarde geen problemen te hebben gekend met de Servische autoriteiten

Wat betreft de arrestatie van de ex-UÇPMB- leden door de Servische autoriteiten, blijkt uit de inhoud van het antwoorddocument van Cedoca (zie p. 21) wel degelijk dat deze leden van de Gnjilane-groep ervan verdacht worden moorden te hebben begaan, ontvoeringen en verkrachtingen van burgers. In zoverre de door verzoeker bijgebrachte informatie strijdt met voormelde inhoud, laat de Raad de Cedoca informatie, verzameld door gespecialiseerd en onpartijdige ambtenaren, prevaleren.

Verzoekers argument dat de commissaris-generaal onjuist en ongemotiveerd geoordeeld heeft door zich enkel te steunen op het bestaan van de amnestiewet, wordt door de Raad niet bijgetreden. Immers, uit de het rapport "Subject Related Briefing – Servië – Situatie van Albanen in de Presevo-vallei", valt duidelijk te lezen (zie p. 29) dat sinds deze wet geen ex-strijder ooit veroordeeld werd louter wegens zijn lidmaatschap van het UÇPMB, maar wel indien hij werd beschuldigd van criminele feiten, terrorisme en oorlogsmisdaden.

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal geen melding maakt van de laatste regels van dit rapport waarin te lezen valt dat de arrestatie van Nazmi Hajredini in mei 2008 een keerpunt vormde en sindsdien verschillende ex-leden van het UCPMB werden opgepakt, merkt de Raad op dat Nazmi Hajredini veroordeeld werd wegens illegaal bezit van wapens en explosieven. Uit voormelde informatie blijkt geenszins dat deze persoon of de tien ex- UÇPMB leden waarvan sprake, gearresteerd werden louter omwille van hun lidmaatschap van het UÇPMB.

De Raad stelt aldus vast dat verzoeker niet aantoont dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert onjuist is of dat commissaris-generaal of een verkeerde beoordeling heeft gemaakt of verkeerdelijk heeft gemotiveerd.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker geen elementen aanbrengt die aantonen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad schaart zich achter de motivering van de commissaris-generaal en weigert van verzoeker de vluchtelingenstatus. Gezien er geen sprake is van een vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker, dient diens nood aan een binnenlands vluchtalternatief dan ook niet onderzocht te worden.

Artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 is niet geschonden.

2.4. Verzoeker voert ook een schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 en beweert dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst zal blootgesteld worden aan foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 EVRM en artikel 48/4, §2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij stelt dat het risico op ernstige schade niet alleen uit zijn persoonlijke situatie blijkt, maar ook uit de artikels en rapporten die hij in het kader van de vraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus heeft aangehaald.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus bescherming op dezelfde feiten en artikels beroept als voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont evenwel niet aan in de specifieke negatieve aandacht te staan van zijn overheid waardoor zijn vrees voor vervolging niet wordt aangenomen.

Bijgevolg kan er op basis van dezelfde feiten ook niet worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan waaruit blijkt dat er in zijnen hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat ze een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 is niet geschonden.

Dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest, is onterecht. De commissaris-generaal wel heeft degelijk rekening gehouden met de heersende toestand in verzoekers land van herkomst (zie het Cedoca-rapport waarop de bestreden beslissing gesteund is) en heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 6 januari 2010 de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Albanese taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE